

REVISTA QUINCENAL DE CRENTE GALEGOS

ANO XXX • Nº 812 - Do 14 ao 27 de xuño de 2010

Costa galega, alerta vermella

A foto que fala

Cucú!

O trasno Prisciliano en xacobelandia

Daniel López Muñoz

A actualidade do “Asunto Prisciliano” maniféstase na boa acollida que está tendo o libro de Victorino Pérez Prieto sobre a súa presenza na cultura galega. Un libro que se le ben. Xa antes o noso irimego maior, Pepe Chao, fixera un libro-proposta: *Prisciliano, profeta contra o poder*. O Prisci, como Tori ou Pepe, xa semella desta casa.

No século IV a Gallaecia romana – máis extensa que Galicia- estaba no centro do mapa mundial, dun mundo que se escribía en latín. Non só exportamos emperadores e papas, senón poetas, peregrinas escritoras e, ademais, ao gran líder espiritual do momento: Prisciliano.

Tori di que en cousas como Irimia e as Romaxes sobrevive o priscilianismo. Hai demasiados elementos simpáticos en Prisciliano como para non apreciar o eloxio. Era un líder asceta, de talla intelectual, molesto pola perda de virxindade da Igrexa en mans do Imperio, creador de comunidades –metodicamente, traballosamente, “en rede” que diríamos agora-, que daba protagonismo á muller, vexetariano e moi libre. Foi acusado en falso das cousas máis noxentas. Deu proba da súa boa fe dando a cara e acudindo ás autoridades a peito descuberto. Un emperador golpista –Máximo-, para agradar as xerarquías católicas, decapitouno en Tréveris.

É probable que no priscilianismo haxa moitas cousas, máis ou menos gnósticas, con formatos filosóficos que nos resulten agora arredados e

alleos, seguramente moi dualistas, con iso de carne perversa e a alma divina. Son épocas.

Pero hai conexións. A primeira é a procura da enxebreza e a rebeldía contra unha forma de Igrexa imperial, corrupta. Por iso que, paradoxalmente, estou certo que Prisciliano subscribiría un manifesto pola liberación de Xacobe o apóstolo máis manipulado da Historia, e pola definitiva retirada de calquera símbolo do Santiago *matamoros*, como ese que está no curuto do pazo de Raxoi.

Santiagos houbo tres. O Zebedeo é imposible que estea en Santiago. Pero era mariñeiro, gustáballe o peixe asado, e iso é moi galego. Despois está Alfeo, do que só sabemos que era bo rapaz. E despois está o “irmán do Señor”, que, na carta de Santiago, di cousas tan pouco “dualistas” como estas: “A relixión limpa e sen lixo aos ollos de Deus é esta: mirar polos orfos e polas viúvas nas súas coitas e gardarse da contaminación deste sistema”. Esa é pura teoloxía da liberación, auguiña fresca da que seguro que si bebe Irimia.

Editorial Israel e o dereito

Un grupo de organizacións e de persoas organízanse para transportar e distribuír víveres e produtos de primeira necesidade a unha poboación que se atopa nunha situación de grave crise humanitaria.

Onda eles viaxan representantes de máis de setenta medios de comunicación internacionais que pretenden narrar ao mundo enteiro o desenvolvemento desta iniciativa, ademais de deixar constancia audiovisual desta acción.

Mais un terceiro país entende que esta acción pon en perigo a súa seguridade e decide, de xeito unilateral, atacar co seu exército en augas internacionais, moi lonxe das súas fronteiras, este continxente desarmado, matando a 10 persoas (segundo as autopsias, a maioría a causa de disparos a queimarroupa) e detendo aos outros 690 integrantes que, sen ningunha garantía xudicial, son levados a cárceres deste país, onde van sufrir maltratos e vexacións. E todo o material recollido e gravado polos xornalistas vai ser requisado e destruído para evitar que queden probas desta acción militar.

Que pasaría se esas mesmas accións as realizasen países coma Irán ou mesmo Venezuela?

Despois dos feitos, os adxectivos. Como facía a Asociación *Justicia i*

Pau, uníndose ao sentir maioritario da comunidade internacional, estamos ante unha acción criminal, inadmisíble e intolerable contra unha misión humanitaria internacional que esixe unha condena severa e medidas inmediatas.

Pero se falamos de Israel e Palestina, os feitos comezan a se diluír, ao tempo que se impón a realidade aparente das interpretacións. Asistimos así aos esforzos da diplomacia israelí para demostrar a existencia dunha clara campaña internacional na súa contra, que terxiversa cada un dos seus actos, froito do antisemitismo imperante; fronte aos palestinos que denuncian o trato de favor que a comunidade internacional dá a Israel, que non recibe ningunha condena da ONU e á que se lle permite que non cumpra ningunha das resolucións que lle poidan afectar. E claro está, aparecen quen especula sobre que pasaría sobre se esas mesmas accións as realizasen países coma Irán ou mesmo Venezuela.

Mais que é o fundamental? A dramática situación na que está a vivir a poboación palestina na franxa de Gaza, administrada na actualidade coma campo de concentración. Non por ser de grande repercusión mediática, ou ao mellor polo contrario, este conflito xurdido do proceso de descolonización inglés, continúa a ser un dos grandes conflitos do noso tempo. Ante realidades tan duras e explicacións tan complexas, cómpre ter presente sempre aquilo de que as árbores non nos deixen ver o bosque.

Rumores de esperanza

Xan Guillén

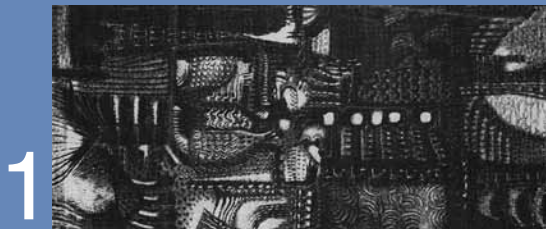
Teño enriba da mesa onde traballo a invitación á entrega dos premios Xerais e Merlín. Xa o ano pasado fun membro do xurado e este ano volvo estar invitado a un acto tan singular que se celebrará o día 12 de xuño na Illa de San Simón. O lugar da entrega non pode ser máis acaído nin o acto en xeral. Fun o ano pasado por primeira vez e este ano farei o posible para non perdelo.

Hai moita xente que, postos a criticar, fano dicindo que as editoriais galegas viven do conto e que a literatura galega é unha literatura subvencionada. Isto ademais de ser unha gravísima mentira demostra un grande desco-

ñecemento da realidade. As editoriais galegas están a facer un gran traballo e saber que esta é a XXVII edición dos Premios Xerais dá conta dunha traxectoria editorial envexable. Hoxe por hoxe un dos alicerces da normalización lingüística é o traballo das editoriais e coido que é de ben nacidos ser agradecidos. Parabéns a Xerais e a todas as editoriais galegas que están a facer un boísimo traballo para toda Galicia.

Por certo, se non digo isto rebento: A gañadora deste ano de Eurovisión levaba a cruz de Taizé colgada do pescozo. Xa sabedes que Taizé é unha das miñas debilidades.

CAIS DE NOVELA
A GALICIA DE LITERATURA XUVENIL
DE LITERATURA INFANTIL

1

3

2

4

A peneira

1

Na ilustración, o Orzán, a Torre... de Eugenio GRANELL, preto do antigo cárcere que agora é espazo de liberdade e reabre co Cinema Periférico. Lembramos 70 anos do seu exilio, na República Dominicana, despois do campo de concentración francés, e da loita na revolución do POUM troskista, contra os totalitarismos, stalinista e fascista, como reflicte en *El combatiente rojo*.

2

No Corpus agradecemos a CARITAS. A de Lugo, na crise, dobrou as axudas (a 500 familias para manter vivenda), igual cos comedores sociais, e os 31 centros de acollida para os sen fogar. A Cociña Económica de Santiago alimenta 130 cada día; a da Coruña 350 e a Casa Refuxio, 140. No 2009, 3526 persoas pediron a Renda de Integración Social (RISGA), 380 €, un 24% máis ca no 2008.

3

En 6 días houbo 6 DOAZONS de pulmón no CHUAC da Coruña (e xa son 300). Un mozo salva a vida de 6. Un 2% máis ca no 2008, 272. As doazóns máis numerosas son as de tecidos: 1000 no 2008. A negativa familiar medra un 8% (nos 90 superaba un 20% a media), pero hai máis doadores (72.906). No 2008 as doazóns foron 32 por millón, por riba de Europa, sobre todo nas doazóns de sangue. Na foto, o bispo Frei Xosé.

4

No remate do Ano Sacerdotal, as comunidades non ceden ás falacias; buscan o alento do Espírito. O Vaticano asume cregos casados anglicanos, xordo á reivindicación dentro da igrexa, no rito latino, pero aceptadas no oriental. Na foto, X. Pinillos, co fillo, coordinador de Por CELIBATO Opcional. De 400.000 curas, 100.000 son casados. Moitos están a servir ás comunidades e ó ecumenismo no pobo de Deus.

6

8

5

7

Alfonso Blanco Torrado

5

A veda do **POLBO** afecta a 1430 barcos (o 60/70% das Rías Baixas, 60 de 100 en Bueu). En baixa comparado co portugués e marroquí: 3 millóns de Kg. no 2008 e 1, no 2009, vese esquilado polos barcos novos e a sobreexplotación. A frota artesanal da Mariña láíase de pouca captura do de rocha, o máis vendido en San Cibrao. A máis pobre dende o 2001. En Burela é "o cabezón", de arrastre.

6

350.000 maiores viven sós ou con persoas de máis de 70 anos. Cómpren coidadores, teleasistencia, centros de día. O 85% viven en núcleos pequenos e 7 de cada dez coidadores de persoas con alzheimer sofren depresións. **O CDR ANCARES** e Cáritas, liderados por Ramiro Martínez, traballan, para fixar poboación, regulando o servizo de coidadoras, unha caiada para subsistir, coma falan alí.

7

A presentación, o 5, de *Anthology of Galician Literature* e *As Illas* **BRITANICAS** e *Galiza* de Milagros Torrado, crean pontes. Compartimos memoria: Cemiterio dos Ingleses, na Costa da Morte, onde soterraron algúns dos 172 naufragos de "A Serpe"; ou o Cemiterio Inglés en S. Amaro da Coruña. Tamén ciencia, porque a USC concedeu a 3 ingleses os Premios Fonseca: ao naturalista D. Attenborough (2010), na foto; S.Hawking (2009) e J.Lovelock (2008)...

8

O MUNDIAL é un SOS contra a miseria. Urxe a Taxa Tobbin: gravar 0,1% (130.000 millóns €/ano) as transaccións e rematar a pobreza. O 18 de xullo, é o "Día de loita pola liberdade", nacemento de Mandela, aquí, no partido que rematou co apartheid. En África hai 17 millóns de refuxiados. En 30 anos, o primeiro receptor é Irán: iraquís, afgáns (dende a invasión rusa, 1 millón, e miles sen rexistrar).

- ✿ 27891 CERVO (Lugo)
Teléf.: 982 - 55 78 41 - Fax 982 - 55 78 04
e-mail: sargadelos@sargadelos.com
- ✿ O CASTRO DE SAMOEDO
15168 Sada (A Coruña)
Teléf.: 981 - 62 09 37/62 02 00
Fax: 981 - 62 38 04
e-mail: ocastro@sargadelos.com
- ✿ Rúa Nova, 16
15705 SANTIAGO DE COMPOSTELA
Teléf.: 981 - 58 19 05 - Fax 981 - 58 58 88
e-mail: galeriasantiago@sargadelos.com
- ✿ Real, 56
15003 A CORUÑA
Teléf.: 981 - 22 26 04 - Fax 981 - 22 26 04
e-mail: galeriacoruna@sargadelos.com
- ✿ Provença, 274 - 276
08008 BARCELONA
Teléf.: 93 - 215 03 68 - Fax 93 - 215 01 79
e-mail: galeriabarcelona@sargadelos.com
- ✿ Zurbano, 46
28010 MADRID
Teléf.: 91 - 310 48 30 - Fax 91 - 310 48 30
e-mail: galeriamadrid@sargadelos.com
- ✿ Habana, 12
32003 OURENSE
Teléf.: 988 - 37 09 26 - Fax 988 - 37 09 28
- ✿ Rubalcava, 30 - 32
15402 FERROL
Teléf.: 981 - 35 37 14 - Fax 981 - 35 37 16
e-mail: ferrol@sargadelos.com
- ✿ Pza. Sto. Domingo
27001 LUGO
Teléf.: 982 - 22 78 04 - Fax 982 - 24 49 13
e-mail: sargadeloslugo@terra.es
- ✿ Urzáiz, 17
36201 VIGO
Teléf.: 986 - 22 00 50 - Fax 986 - 22 04 74
e-mail: info@galeriasargadelos.com
- ✿ Oliva, 24
36001 PONTEVEDRA
Teléf.: 986 - 85 25 84 - Fax 986 - 85 79 18
- ✿ Pza. de España, 2
27400 MONFORTE DE LEMOS
Teléf.: 982 - 40 26 57 - Fax 982 - 41 60 33
curgal@curgal.com
- ✿ Conde de Fenosa, 38
32300 O BARCO DE VALDEORRAS
Teléf.: 988 - 32 05 86
- ✿ Rúa Castelao, 52
36980 O GROVE
Teléf.: 986 - 73 09 68 - Fax 986 - 73 23 34
espiroide@yahoo.com
- ✿ Calvo Sotelo, 8
36680 A ESTRADA
Teléf.: 986 - 57 52 46 - Fax 986 - 57 02 94
sargadelos@astrada.com

Economía Acto de contrición

Pedro Pedrouzo Devesa

É imposible saír adecuadamente da crise se non somos conscientes dos motivos que a orixinaron. Algo que parece non importar moito a unha inmensa maioría, que afronta esta crise como unha oportunidade da que aproveitarse. Cada tribo analiza os motivos e solucións da crise en base ao discurso propio, reforza as súas eternas opinións, e evita calquera responsabilidade, reafirmando en que sempre tiveron razón: neoliberais, sindicatos ou antisistema mantéñense instalados nos seus respectivos pensamentos únicos. Temerosos de recoñecer que toda depresión nace do fracaso dunha sociedade (e por tanto deles tamén), tentan forzar o seu discurso ata o absurdo para non perder músculo negociador. Cada sector defende as súas particulares prebendas.

ren os beneficios cos que se enriquecen e de paso, non pagan os xuros bancarios.

Pero, se só miramos ás quenllas financeiras para escorrer o vulto, fraco favor lle facemos á nosa sociedade. Comprendo o malestar do funcionario que perde un 5% de media salarial. Pero non estaría de máis recoñecer que en demasiadas ocasións os dereitos dos funcionarios se usaron de forma abusiva, con horarios escasos e baixas discutibles e recorrentes, redundando nun peor servizo aos cidadáns. Tampouco é para estar satisfeitos do uso abusivo que facemos dos medicamentos que cubre a Seguridade Social, ou das prestacións que se cobran, non para atender unha situación precaria, senón como un auténtico sobresoldo. Non podemos esquecer tampouco a

carecemos dunha cultura do uso responsable dos bens públicos, do traballo público e dos dereitos sociais

Porque a pouco que analicemos as causas que nos levaron a esta conxuntura de crise, descubriremos no noso entorno as solucións. A banca parece non querer ser consciente da estupidez na que se instalaron os seus directivos reconvertendo en comerciais á maioría dos seus empregados; obviaron o bo criterio na concesión de préstamos, facilitando a aparición do incauto arruinado que se deixou tentar demasiado facilmente. A especulación que se desatou nos mercados financeiros tamén é digna de ser analizada e remendada co ánimo de cauterizar o poder deses magnates financeiros que non dubidan en converter campos fértiles en páramos desolados, con tal de incrementa-

alegría coa que tiran de dietas os nosos representantes públicos, convertendo en necesarias numerosas ocorrencias de gabinete.

Carecemos dunha cultura do uso responsable dos bens públicos, do traballo público e dos dereitos sociais. Ese constante abuso disfrazado dun halo progresista, confundindo dereitos con privilexios, axudou a que, a día de hoxe, teñamos unha enorme crise no gasto público, que non foi quen de crear un estado do benestar suficiente. Todos os que fixemos un uso abusivo dos nosos dereitos axudamos a dúas cousas: a recortar os recursos públicos e a retirarllos a aqueles que máis os necesitaban.

O Peto do Santo Antón

Rubén Aramburu

QUE QUEDE QUEN O CONTE é un lindo agasallo que de cando en vez chega ás miñas mans.

Tratase dun “panfletito de testemuña e defensa do mundo rural galego”, e dicir unha revistiña que trata da vida da xente do rural. Detrás está un fato de boa xente, algúns moi coñecidos para os irimegos: Alfonso de Guitiriz, Mini e Mero, os Peleteiro, Gumer... Chegoume o número 5, con portada de matanza do porco, retrato fermoso de Virxilio Viéitez. Dedícanlle páxinas emotivas á memoria de Xosé Carlos Peleteiro, frade paúl e cura de aldea que nos deixou de súpeto na véspera dos Reis. Foi un gran valedor da cultura labrega, e como di o Alfonso, xamais fuxiu do arado. “Con moito orgullo reivindicaba aquela cultura labrega que el mamara: o idioma, a paisaxe, o sentido comunal da vida e dos traballos na aldea, a literatura oral... Entregouse ao estudo concienciado das causas e consecuencias do atraso no mundo rural, buscando saídas solidarias e participativas.” A vida de Xosé Carlos é para celebrármola seguindo o seu compromiso coa aldea, tamén esta iniciativa milagreira (non leva publicidade) é unha festa para o corazón. Obrigado, amigos.

Acóchome do sol baixo dos carballos e castiñeiros da Capela dos Mártires en Valga. Debe ser das mais antigas do país, (pon un letreiro que do século IV ou V) e tamén das mais fermosas pola sinxeleza e o contorno. Dá para un bo espazo de contemplación, acompañado da auga cantareira dunha fonte. Acórdome de Prisciliano, algúns pensan que ao mellor o enterraron aquí, nuns sepulcros suevos que apareceron. Miro os cadaleitos de pedra, Prisciliano non debía ser moi gordo, e máis ben pequerrecho. Non sei se o enterraron aquí ou en Compostela, tanto me ten pois non lle teño moita adición ás tumbas. O que sei e que si eu fose Priscilano, non o dubidaba, quedábame neste lugar.

O CARRABOXO por ROBE LOIS

Actualidade

Mar vivo e vida digna para tod@s

Recollemos parte do documento de denuncia sobre a degradación do litoral e o mar que as asociacións A Ría Non Se Vende, Galiza Non Se Vende, Amarante, Marcha Mundial das Mulleres, Salvemos Pontevedra, Ecoloxistas en Acción, presentaron ás autoridades con ocasión da Reunión de Ministros de Pesca da Unión Europea do mes de maio.

O litoral galego e as súas rías: un conxunto de ecosistemas únicos

(...) As rías galegas, pese á súa pequena extensión, contan entre as zonas de máis alta produtividade primaria oceánica do mundo. Os fenómenos de afloramento e afundimento das augas son causa determinante desa gran produtividade, pois dan lugar a unha situación que favorece a eclosión do fitoplancto, inicio da cadea trófica.

Esta enorme riqueza biolóxica constituíu, ao longo dos séculos, unha extraordinaria fonte de recursos pesqueiros e marisqueiros para o ser humano.

Sen embargo, estes espacios semipechados levan asociados, ao seu alto valor ecolóxico, unha gran vulnerabilidade aos contaminantes e a actuacións de dragado e/ou aterramento. (...)

A fragilidade destes peculiares espacios (xunto cos seus valores paisaxísticos e faunísticos, e as súas posibilidades recreativas, pesqueiras e marisqueiras) fai que calquera actuación humana sexa altamente perigosa para a súa conservación. O que, en termos xerais, pode resultar inocuo ou pouco daniño en mar aberto, pode converterse en perigoso ou fatal no interior dunha ría.

Representación da costa viguesa no século II, en comparación co seu perfil actual.

Esta consideración non forma parte das preocupacións das sucesivas administracións públicas de Galicia. (...)

A degradación das rías: as infraestruturas portuarias e a artificialización do litoral

(...) Os continuos recheos e a incessante construción de portos deportivos, peiraos e outras modificacións artificiais da costa, produciron e producen un grave dano ao delicado equilibrio ecolóxico da ría.

Todo isto fíxose, e segue facéndose, **en ausencia da máis elemental planificación, sen avaliación ambiental e sen democracia participativa**. Galicia carece, a día de hoxe, de Ordenación Territorial. En Galicia non se realizan Avaliacións Ambientais Estratéxicas nin Avaliacións de Impacto Ambiental dignas de tal nome, xa que os documentos presentados como tales son meros simulacros destinados a superar os trámites legais. E a participación pública en Galicia redúcese á presentación de alegacións que a meirande parte das veces nin sequera son respondidas. Ante a forte presión do poder económico, a resposta do poder político galego é unha improvisación permanente e unha constante fuxida cara adiante.

As infraestruturas portuarias

Un caso paradigmático é o devastador recheo de Bouzas, na Ría de Vigo, que foi realizado ao longo de 22 anos (1968-1990) con materiais incontrolados e sen medios de contención. Sepultou a zona de pesca e marisqueo

O que resulta pouco daniño en mar aberto, pode converterse fatal no interior dunha ría.

máis rica da ría e afectou ao resto, converténdoa nunha auténtica cloaca. Aquí (onde estaba o banco de ameixa máis produtivo de toda a ría, que pasou de producir 940 toneladas en 1967 a tan só unha en 1986), milleiros de camións descargaron continuamente durante eses anos millóns de toneladas ao mar, sen ningún control do que se vertía, sen ningunha barreira protectora. Moitas rochas, antes lugar de refuxio e cría de peixes, hoxe están sepultadas baixo unha capa de xabre, lama e lixo que nalgúns puntos acada varios metros de espesor. Todo isto... ¿para qué? Máis do 80% da superficie do recheo (case un millón de metros cadrados) é utilizada por Citroën e a Zona Franca para depósito de coches, almacéns e oficinas. Hai tamén alí naves frigoríficas, unha fábrica de mobles e ata un campo de fútbol...

E hai moitos máis exemplos. Os portos exteriores do Ferrol e da Coruña, dos que a necesidade e a utilidade non son demostrables, están construíndose con fondos europeos, e teñen un impacto tan aberrante que unha correcta avaliación ambiental bastaría para determinar a súa inviabilidade e impedir a súa realización.

Hai sentencias xudiciais firmes que esixen a reposición ao estado natural de lugares afectados por infraestruturas portuarias ilegais. Este é o caso do complexo de depósitos de hidrocarburos de Ferrazo, en Vilagarcía de Arousa, así como o aterramento de Placeres, de máis de 300.000 m², en Marín.

As Autoridades Portuarias: a Autoridade Portuaria de Vigo

O Porto de Vigo merece unha mención especial. A súa falta de orde e eficacia súplase permanentemente con novas ampliacións portuarias que, indefectiblemente, consisten en novos recheos.

A Autoridade Portuaria de Vigo é unha empresa inmobiliaria en expansión permanente que crece cara ó mar. Ou mellor dito, sobre o mar. Xa hai tempo que os barcos, a actividade pesqueira e as necesidades do comercio marítimo pasaron a ser simples pretextos para a verdadeira función desta entidade: o subministro de solo para a especulación. Os seus ingresos proceden máis do aluguer de espazos portuarios a empresas, que nada teñen que ver coa actividade portuaria, que da correcta xestión do porto.

A degradación das rías: a contaminación

Os asentamentos urbanos, a industria, as infraestruturas, o agro e a mes-

separación entre as augas pluviais e as residuais urbanas, nin depuración previa en orixe das augas industriais, e a totalidade das oito depuradoras municipais de augas residuais localizadas na beira da ría non funcionan adecuadamente: ou lles faltan fases de tratamento, ou están por baixo da capacidade necesaria, ou verquen

A depuradora de Vigo verte 85.000.000 de litros diarios de augas sen depurar.

ma pesca son xeradores de residuos e fonte de verquidos contaminantes, produtos que, incontrolados e non depurados, acaban depositados ou disoltos nas augas costeiras, adsorbidos nos sedimentos dos fondos das enseadas, esteiros e areais e, finalmente, incorporados, a través das cadeas tróficas, nos organismos das especies mariñas, incluídas aquelas das que nos alimentamos.

Na contorna da Ría de Vigo viven na actualidade unhas 500.000 persoas. En todo ese espazo as redes de saneamento non son integrais. non existe

sistematicamente as augas industriais sen depurar.

Especialmente problemático é o caso de Vigo. A súa depuradora principal, de grandes dimensións, foi construída ilegalmente, con fondos europeos, na Xunqueira (marisma) do río Lagares, espazo natural con especies animais e vexetais de interese comunitario, en lugar de dominio público marítimo terrestre protexido pola Lei de Costas.

Esta depuradora verte en condicións normais ó mar 85 millóns de litros diarios de augas sen depurar. Cando chove o problema dispárase. As augas pluviais recollidas polos sumidoiros da cidade mestúranse coas residuais urbanas, facendo que o caudal resultante supere a capacidade da depuradora.

(...)

A Ría Non Se Vende, Galiza Non Se Vende, Amarante, Marcha Mundial das Mulleres, Salvemos Pontevedra, Ecoloxistas en Acción

Humor

MÉTODO PARA FALAR COMA UN POLÍTICO (SISTEMA DE ELABORACIÓN DOS DISCURSOS)

Aínda que o esquema xeral é vellísimo, esta idea creouna, inventouna, propúxoala, un excepcional mexicano, o mellor caricaturista político dos últimos tempos en México, don Eduardo del Río, coñecido como RIUS, naquela exitosa revista de banda deseñada: “Los Agachados”

Vostede tamén pode falar horas e horas sen dicir nada, pero parecendo que é un gran experto. Siga as instrucións que se detallan a continuación. Lea calquera das frases da columna 1, seguida doutra calquera da columna 2, a continuación outra calquera da columna 3, e finalmente outra que guste da columna 4. E siga o seu discurso igual, mesturando a 1 + 2 + 3 + 4 sucesivamente, ata a eternidade. Cantas máis variacións faga, máis importante parecerá o que di.

1	2	3	4
Queridos compañeiros	a realización das premisas do programa	obríganos a unha exhaustiva análise	das condicións financeiras e administrativas existentes.
Por outra banda, e dados os condicionamentos actuais	a complexidade dos estudos dos dirixentes	cumpre un papel esencial na formación	das directivas de desenvolvemento para o futuro.
Así mesmo,	o aumento constante, en cantidade e en extensión, da nosa actividade	esixe a precisión e a determinación	do sistema de participación xeral.
Porén, non debemos esquecer que	a estrutura actual da organización	axuda á preparación e á realización	das actitudes dos membros cara os seus deberes ineludibles.
De igual xeito,	o novo modelo de actividade da organización,	garante a participación dun grupo importante na formación	das novas proposicións.
A práctica da vida cotiá proba que	o desenvolvemento continuo de distintas formas de actividade	cumple deberes importantes na determinación	das direccións educativas no sentido do progreso.
Non é indispensable argumentar o peso e a significación destes problemas xa que	a nosa actividade de información e propaganda	facilita a creación	do sistema de formación de cadros que corresponda ás necesidades.
As experiencias ricas e diversas amosan que	o reforzamento e desenvolvemento das estruturas	obstaculiza a apreciación da importancia	das condicións das actividades apropiadas.
O afán de organización, pero sobre todo	a consulta cos numerosos militantes	ofrece un ensaio interesante de verificación	do modelo de desenvolvemento.
Os superiores principios ideolóxicos, condicionan que	o inicio da acción xeral de formación das actitudes	implica o proceso de reestruturación e modernización	das formas de acción.
Incluso, ben poderíamos atrevemos a suxerir que	un relanzamento específico de todos os sectores implicados	haberá de significar un auténtico e eficaz punto de partida	das básicas premisas adoptadas.
É obvio sinalar que	a superación de experiencias periclitadas	permite en todo caso explicitar as razóns fundamentais	de toda unha casuística de amplo espectro.
Pero pecaríamos de insinceros se non afrontasemos que	unha aplicación indiscriminada dos factores concluíntes	asegura, en todo caso, un proceso moi sensible de inversión	dos elementos xeradores.
Por último, e como definitivo elemento esclarecedor, cabe engadir que	o proceso consensuado dunhas e outras aplicacións concorrentes	deriva dunha indirecta incidencia superadora	de toda unha serie de criterios ideoloxicamente sistematizados nunha fronte común de actuación rexeneradora.

Fonte: <http://www.lasmiradasdelaiguana.mx/?p=419>

Nota da redacción: a tradución non fai xustiza ós nosos políticos, xa que evitamos poñer os pronomes fóra de sitio, empregar tempos compostos ou dicir “te” cando se debe dicir “che”. Agardamos saiban desculpar esta perda de fidelidade na lectura.

O noso taboleiro 2ª festa africana

Xosé Manuel Pensado

Égueire: asociación de cooperación exterior

A Asociación Égueire –érquete en grego- nace o 28 de outubro de 2008 cando once persoas animadas por Desiré Kouakou Tanoh asinamos a acta de fundación e os estatutos.

Desiré naceu en Costa de Marfil, formouse en teoloxía na Universidade Pontificia de Comillas de Madrid e foi fundador, con outros catro carmelitas, dunha comunidade en Bobo Diulasso –Burkina Faso-, onde permaneceu 5 anos. Agora é crego en varias parroquias dos concellos de Zas e Mazaricos, provincia de Coruña.

Con el fomos descubrindo a situación social, política, económica, educativa e relixiosa do seu país e ó final demos o paso de crear a asociación cun

proxecto concreto. Tras facer pescudas, soubemos que capitalalos laboralmente era a mellor maneira de abrílles esperanzas de cara o futuro.

Os veciños dunha aldea do sur do país chamada Nzida doáronnos un terreo onde se construírá un centro de formación laboral no que se formarán mozos desa poboación e, sobre todo, rapaces e rapazas que xa non poden seguir nos orfanatos por sobrepasar a idade onde é factible a adopción. Moitos destes mozos acababan sendo vítimas de calquera tipo de “maldición” polas rúas de Abidján, capital do país.

Para poder levar adiante este proxecto, o 27 de xuño organizamos a 2ª festa africana. Animámosvos a participar. Estes son os datos

Data: 27 de xuño

Hora: a partires das 11 da mañá.

Lugar: Aeródromo da Fervenza- instalacións de Naturmaz, Mazaricos.

Actividades:

voo de ultralixeiros, partido de horseball, exposición de fotografías de Pablo Pérez sobre a inmigración, rastriño de artesanía de Costa de Marfil...

A partires das 14h entrada ó comedor para xantar un prato africano.

Co café, concerto do grupo Batuko Tabanka formado por caboverdianas residentes en Burela.

Como participar: en calquera sucursal de Caixa Galicia podedes facer o ingreso na conta 2091 0313 50 3040005650, indicando –moi importante- quen fai o ingreso e o número de persoas que asisten con ela (non perdades o recibo xa que será preciso presentalo o día da festa, na entrada). O prezo é 20€ (menores de 12 anos 10€).

Se non nos podes acompañar todo o día, poderás asistir ao concerto pola tarde facendo unha aportación de 5€. (Paga a pena porque o fan realmente moi ben!)

MESA 0: O ano pasado houbo un bo grupo de persoas –sobre 50- que non puideron participar na festa, mais quixéronse unir ao proxecto pagando coma se asistisen, cousa que nos emocionou moito. Se che sucede o mesmo, fai o ingreso indicando: Mesa 0.

Data tope para se anotar: 21 de xuño.

Foto da 1ª festa africana

Ás furtadelas O foro social farase en galicia

Ás furtadelas entramos no portal www.foro2010.org para traer ás páxinas de Irimia a información máis relevante do vindeiro encontro do Foro Social que se celebrará no mes de decembro en Santiago de Compostela, e que é un dos eventos máis agardados este ano pola súa transcendencia social. Terá lugar entre o 3 e o 30 de decembro de 2010 e baixo o seu paraugas desenvolverase un Foro Mundial de Educación temático, tres congresos académicos, xuntanzas de alto nivel de Nacións Unidas e numerosas actividades artísticas e culturais.

Que é o Foro Mundial de Educación (FME)?

É un movemento pola cidadanía planetaria e polo dereito universal á educación. Dende o ano 2001 constitúese nun espazo de constante diálogo entre todos os que, no mundo globalizado, levan adiante proxectos de educación popular e de enfrontamento ao neoliberalismo, sexa en esferas públicas, gobernamentais, colectivas ou de investigación. Está enmarcado no proceso do Foro Social Mundial (FSM).

O FME preséntase como unha realidade e posibilidade na construción

O FME representa hoxe, polo tanto, o sentir de millóns de persoas atraídas pola idea de intercambio e democratización de saberes e experiencias, de construción de espazos para a creación colectiva, en defensa dos elementos axiais da educación, como son o seu carácter público, de balde, laico, obrigatorio, de calidade, e que promova unha cultura de paz.

O Foro Mundial de Educación quere ser un espazo plural de debate e construción socio-pedagóxica para perfilar reflexións e accións contra o neoliberalismo. Múltiples redes de sectores organizados no eido educativo atopan neste Foro unha alternativa ao modelo mercantil. Desde a súa primeira edición en 2001, o Foro Mundial de Educación (FME) pode falar xa de avances específicos dos procesos. A súa propia permanencia e vinculación ao FSM, a súa difusión a escala internacional, a realización de Foros das mesmas características de ámbito rexional ou local e a súa extensión agora a Europa así o demostran.

O FME quere ser un espazo de debate para perfilar reflexións e accións contra o neoliberalismo

de redes que incorporan a persoas, organizacións e movementos sociais e culturais locais, rexionais, nacionais, estatais e mundiais que proclaman que a educación pública –para todas e todos– é un dereito inalienable, garantido e financiado polo Estado e nunca reducido a unha simple mercadoría, na perspectiva dunha sociedade solidaria, radicalmente democrática e xusta.

En que vai consistir o Foro 2010?

O Foro 2010 será un gran contedor de eventos e actividades a nivel mundial que xirarán ao redor da Cultura da Paz. En 2010 coinciden diversos acontecementos moi salientables que paga a pena analizar e celebrar. Entre eles están un novo Ano Xacobeo, o final da Década da Cultura da Paz

e a Non Violencia para todos os nenos e nenas do mundo, proclamada por Nacións Unidas (2001-2010), e a finalización da primeira andaina do Programa de Acción para a Alianza de Civilizacións. Asemade, cúmprense tamén 10 anos desde que o Foro Social Mundial, e con el o Foro Mundial de Educación, naceran en Porto Alegre.

A continuación indicámosvos cales serán os principais actos do Foro 2010.

Congreso Internacional sobre Información e Dereitos Humanos. Do 7 ao 8 de decembro de 2010. Con el preténdese pór de manifesto a importancia do dereito e acceso á información, así como o uso das Tecnoloxías da Información e a Comunicación (TIC) para a defensa e promoción de todos os Dereitos Humanos.

Congreso Internacional sobre o Dereito Humano á Paz. Do 9 ao 10 de decembro de 2010. O obxectivo do Congreso é aprobar entre os representantes da sociedade civil o texto final dunha declaración universal do dereito humano á paz, que será presentado perante Nacións Unidas (Consello de Dereitos Humanos), para invitar aos Estados Membros a iniciar a codificación oficial do dereito humano á paz. Tamén se invitará á sociedade civil a aprobar os Estatutos do futuro Observatorio Internacional do Dereito Humano á Paz.

Foro Mundial de Educación Temático sobre “Educación, Investigación e Cultura de Paz”. Do 10 ao 13 de decembro de 2010. O Foro Mundial de Educación de Santiago de Compostela terá carácter temático, de xeito que as actividades autoxestionadas ao seu redor xirarán en torno á educación, a

investigación e a cultura de paz. É a primeira vez que o Foro Mundial de Educación chega a Europa.

Congreso Internacional sobre Memoria da Guerra, Reconciliación e Cultura de Paz. Do 14 ao 15 de decembro de 2010. Especialistas mundiais no estudo histórico e xurídico dos procesos de paz e reconciliación analizarán as experiencias de superación de conflitos bélicos e ditaduras, así como as políticas transicionais dos gobernos. Tamén atenderá ao punto de vista das vítimas e as accións das asociacións de dereitos humanos. Prestarase especial atención ao fenómeno en Europa e Latinoamérica.

Xuntanza de Membros do Grupo de Alto Nivel de Nacións Unidas para a Alianza de Civilizacións e do Decenio da Cultura da Paz e a Non Violencia para tódolos nenos e nenas do mundo, 2001-2010. Do 4 ao 6 de decembro de 2010.

Actividades artísticas e culturais paralelas (Pintura, fotoxornalismo, cinema, banda deseñada, videoxogos, literatura e música). Do 3 ao 30 de decembro de 2010.

Máis información do Foro 2010

SECRETARÍA XERAL DO FORO 2010

Rúa do Valiño, 13-1º

15703 Santiago de Compostela

Teléfonos: 981 554 053 / 981 561 956

www.foro2010.org |

E-mail: paz@sgep.or

O noso taboleiro

Remol segue aí

O servizo litúrxico Remol segue alimentando a vida das comunidades. Desde o seu correo electrónico, remol@gmx, podemos recibir semanalmente os materiais elaborados por este equipo para a dinamización das nosas celebracións, con suxestións para o oración e os cantos, ademais das lecturas do domingo que corresponda.

IMPRESO PARA FACERSE SOCIO DE IRIMIA OU SUBSCRIBIRSE Á REVISTA

Se queres facerte socio, subscribirte á revista IRIMIA (ou coñeces a alguén que lle poida interesar recibir de balde os tres próximos números da revista) recorta este impreso e envíao ó Apartado 296 - 15705-Santiago de Compostela, ou escríbenos a irimia@wanadoo.es ou subscripciones@asociacion-irimia.org

NOME: APELIDOS:
ENDEREZO:
CÓD. POSTAL: CONCELLO OU CIDADE: PROVINCIA:
TELÉFONO CORREO ELECTRÓNICO

QUERO SER SOCIA/-O: 3 € ☐
QUERO SUBSCRIBIRME: Ordinaria: 24 € ☐
De apoio: 36 € ☐ Subscrición anual (22 números)
QUERO SER 60x100: 60 € ☐

DOMICILIACIÓN

BANCO OU CAIXA E AFORROS:
DOMICILIO DO BANCO: CÓD. POSTAL:
CONCELLO OU CIDADE: PROVINCIA: TITULAR DA CONTA:
Nº de CONTA: ____ / ____ / ____ / ____

Sírvase atender ata novo aviso, e con cargo á miña conta, os recibos que ó meu nome lles sexan presentados ó seu cobro por IRIMIA.

En a de de 200__.
Atentamente.

Se queres podes ingresar directamente en calquera das nosas contas indicando claramente o teu nome no impreso de ingreso e enviándonos unha copia xunto cos teus datos.

Conta: CAIXA GALICIA: 2091-0349-45-3040005822
BBVA 0182-0267-15-0207905484

XUNTA DE GALICIA
PRESIDENCIA
Secretaría Xeral de Política Lingüística

EDITA: Asociación A. IRIMIA

FEITO EN PAPEL RECICLADO

MESA DE REDACCIÓN: Daniel López Munoz, Luís Gómez Aldegunde, Pedro Pedrouzo Devesa, Rubén Rivas Vidal, Lidia Campos Chan, Manolo G. Turnes, Lines Salgado Iglesias, José Antonio Martínez. Tlf. 986 10 49 45.

COLABORADORES: Xosé Chao Rego, Victorino Pérez Prieto, Xosé Antón Miguélez, Manolo Regal, Alfonso Blanco Torrado, Xosé Lois Vilar, Marta Sopena, Gumersindo Campaña, Tareixa Ledo, Moisés Lozano, Clodio González Pérez, Antón Martínez Aneiros, Sara Paz Quiñones, Manuel Pérez Blanco, Xabier Blanco, Bernardo García Cendán, Valentina Formoso Gosende, Celia Castro Ojea, Xerardo Castedo Valbuena, Engracia Vidal, Francisco Xabier Martínez Prieto, Fernando Veiga, Antonio Pinto Antón, Bea Cedrón Vilar, Mariano Guizán Sánchez, Carmen Soto, Rubén Aramburu, Carme Soto, Marisa Vidal e Xan Guillén.

CORRECCIÓN LINGÜÍSTICA: Lidia Campos Chan, Luís Aldegunde.

SUBSCRICIÓN: Apdo. 296 - 15705 Santiago de Compostela. Telf.: 655 028 253 / subscripciones@asociacion-irimia.org

SUBSCRICIÓN: ordinaria: 24 Euros. de Apoio: 36 Euros. **Correo electrónico** - asociacion-irimia@asociacion-irimia.org

CONTA: Caixa Galicia, CC/2091-0349-45-3040005822 - Urbana, nº 8 - Santiago

DEPÓSITO LEGAL: C-1417-81 **TIRADA:** 1.000 exemplares

DESEÑO E MAQUETACIÓN: Ninfa, Riveiro, Martínez

IMPRIME: Artes Gráficas LITONOR S.A.L.

DISTRIBÚE: IMPACTA

EDICIÓN ELECTRÓNICA: <http://www.vieiros.com/canais/26/canal-irimia> / <http://asociacion-irimia.org/revista.xhtml>

Boa Nova

A PALABRA

DOMINGO 20 DE XUÑO. 12º DO TEMPO ORDINARIO

Lc 9,11b-17

Unha vez que estaba en oración nun lugar apartado, acompañado do seus discípulos, preguntoulles: "Quen di a xente que son eu?" Eles responderon: "Uns, que Xoán Bautista; outros que Elías; e outros, que algún dos profetas antigos que está resucitado". Insistiu: "E vós quen dicides que son eu?" Respondeu Simón Pedro: "O Mesías de Deus". Entón el prohibiulles dicir nada a ninguén. E engadiu: "Cómpre que o Fillo do Home padeza moito, que o rexeiten os anciáns, os sumos sacerdotes e mais os letrados, e que o executen, e que ao terceiro día resucite". Despois dirixiuse a todos: "Se alguén me quere seguir, que renuncie a si mesmo, que cargue coa cruz de cada día, e que me siga. Pois o que queira poñer a salvo a súa vida, perderaa; pero quen perda a súa vida pola miña causa, ese poñeraa a salvo".

A CLAVE

ECO

Logo ti quen ves sendo? Ou como din a nosa xente, de quen ves sendo? Xa cho dicía eu, túa avoa cuspidiña. Cantas veces sentín satisfacción e sorpresa ao sentirme recoñecida, a miña identidade estampada polos rostros amados a quen tanto imitaba. Eu vivía moi lonxe desas caras pero como parara uns días na aldea onde viviran sempre as familias de meus pais, aprendía quen era, pola filiación humana. Levárame toda a vida aprender, se cadra non aprender nunca, quen son pola filiación divina, descubrir quen son de verdade, o ser que pelexa por saír á luz e por medrar, auténtico. Non me custa imaxinar a cara que se lle quedaría a Xesús cando se ve recoñecido por ese amigo algo torpe por momentos (a quen mesmo chama Satanás porque non atina tan ben noutras ocasións). Matino moitas veces que precisamos de sermos recoñecidos/as, chamados/as polo noso nome, mirados aos ollos coma quen somos de verdade, no fondo, sen trampulladas, para poder erguer a cabeza e mirar a Xesús, o "Mesías de Deus" e ver nel esa marca de Deus que so vemos con ollos limpos, se imos sabendo quen somos de verdade. Logo, así veremos a pegada de Deus nos outros, nos seres creados todos e en canto vive. Ansío o día en que ao verme alguén poida, ademais de ver que lle imito á miña avoa, recoñecer de quen veño sendo filla, da miña Nai/Pai, ese é o apelido polo que devezo, que non merezo, o mesmo que levas ti que me les.

Christina Moreira

E vós quen dicides que son eu?

Ás veces deixámonos levar polo que di a xente, e esquecemos que as imaxes que os demais fan de nós non adoitan ser as acertadas. As persoas somos entidades demasiado complexas para podermonos etiquetar. A Xesús tamén lle poñían etiquetas. Os poderosos escribas e fariseos, pola súa comenencia, cualificábano de borracho e comellón, de ter amizades pouco recomendables. A xente que o escoitaba nos camiños e aldeas dicían que se sería Elías, que volvera do seu paseo estelar, ou un dos profetas maiores. O grupo máis próximo a el tiñao algo máis claro. "Ti es o Mesías", dille Pedro. Claro que o título de Mesías, o restaurador da pureza de Israel, entendida no sentido legal, guerreiro e nacionalista, non vai con Xesús, que ata axudaba ás mulleres estranxeiras. Por iso non quere que se saiba por aí, nin que lle poñan semellante etiqueta. O Reino non entende de nacionalismos nin poderes: é universal e gratuíto.

A historia continúa co episodio do monte Tabor, onde Xesús mostra o seu mesianismo, pero non como xefe, senón como fillo benquerido de Deus, a quen temos que escoitar, porque a súa única arma, o seu poder, é a súa palabra de profeta.

Marisa de Corme

Falando da lingua

Lidia e Valentina

Indocti discant, et ament meminisse periti

Xiana ten 4 anos. Estoutro día caeu dunha cadeira na súa casa cando quería tentar voar, é que seica que o seu irmán de 6 xa o conseguira! É unha nena moi faladeira, esperta e sufrida. Tiña un bo croque na súa fronte, pero nin unha bágoa, só preguntaba ¿y por qué..?, ¿y por qué...?, ¿y por qué...? Fíxéronlle un globo punki cun guante, regaláronlle un depresor de lingua e fóronlle dando resposta a todos os seus mediños. A médica e a enfermeira que a atendían falaban galego, entre elas e con ela e mais a súa nai. A súa nai

tamén era castelán falante. Nestas Xiana preguntoulle á súa mamá ¿...y por qué ellas hablan en inglés, mami? O bo(?) do asunto é que a nena entendía este inglés!, será ese o inglés ó que se refiren no novo decreto?

A ver se é que entendemos mal! Botaron unhas risas e explicáronlle a Xiana que na nosa terra hai dúas linguas, unha o castelán, que ela fala, e outra o galego, que estaban a falar elas, e que se buscaba ben na súa boquiña, ó mellor ela tamén tiña algunha palabriña coma esas. E rindo e buscando atopou *can*, *panadeiro*, *jali-*

ña... De verdade que vos estamos a contar isto *ad litteram*, “ó pé da letra”. A ver se co tratamento *ad nauseam* (“ata fartar”) do tema chegamos a algunha parte...

En fin... *carpe diem* (“aproveitemos o día”) e non perdamos máis caracteres con estas historias. Realmente o que queríamos hoxe era falarvos de locucións latinas, ir ás nosas orixes! Seguro que coñecedes moitas máis das que pensades, e ben é certo que lle dan un aire máis culto ó noso discurso. Teredes utilizado algunha vez aquilo de *ex profeso*, que significa “a propósito”, pero ollo, que non é correcto *ex proceso. Sabede tamén que debedes dicir *motu proprio* (“por propia iniciativa”), e non *de motu proprio e mais *grosso modo* (“aproximadamente”), e non *a grosso modo. Así e todo *errare humanum est* (“engañarse é humano”).

Moitas veces quizais nin sexades conscientes de que as estades a utilizar. Quizais sexa o caso de *dúplex* (“de dous elementos”), esa vivenda con dous pisos, e *de incognito*, “de maneira descoñecida, ocultamente” ou *alias* (“mote”), *etcetera* (“e as cousas restantes”) e *neo nato* (“acabado de nacer”). É probable que vos deades máis conta con formas como *curriculum vitae*, a “carreira da vida”, *idem* por “o mesmo” ou *ipso facto* por “xusto nese momento”.

E ben, por hoxe ímonos, que *omnis saturati mala* (“todo exceso é malo”) ...

Galego de incógnito

O Fachineiro da lingua

Un millón de euros para promover prexuízos

“Galicia conecta contigo” en castelán, polo menos na publicidade institucional que promociona a administración electrónica. A outra, a de toda a vida dedícase a publicitar prexuízos contra a lingua e dedica un millón de euros a explicar aos galegos e galegas como reducir a presenza do galego nas aulas, a amosar o decreto que di que non vale para as ciencias ou a conseguir que os nenos de infantil non oian unha palabra na lingua propia de Galicia. Fronte á manipulación e o desprezo do noso Goberno a Coordinadora Galega de Equipos de Normalización e Dinami-

zación Lingüística, sen medios pero con convencemento e responsabilidade cara ao futuro do galego, acaba de facer público o documento titulado “O que vai supoñer o decreto” no que se explica de xeito claro as consecuencias que esta normativa lingüística vai traer. Asemade, Marica Campo procurando o tesouro das palabras acaba de gañar o VI premio de artigos normalizadores conovocado polo Concello de Carballo. Dúas lecturas de hixiene mental para momentos de regresión.

A.Q.